

„დროების“ რედაქცია—სასახლის ქუჩაზე, დ. სა-
რაჯიძის სახლში.

ხელის-მოწერა მიიღება თბილისში, რედაქციაშივე
ქუთაისში, ქილაძეების წიგნის მაღაზიაში; გარეშე
მცხოვრებთათვის ადრესი: Тифлисъ, ред. „Дрoвъа“

ფასი წლით 9 მ., 11 თვით 8 მ., 50გ. 10 თვით—
8 მ., 9 თვ.—7 მ., 50გ. 8 თვ.—7 მ., 7 თვ.—6 მ.
6 თვ.—5 მ., 5 თვ.—4 მ. 50გ., 4 თვ.—4 მ., 3
თვ.—3 მ., 2 თვ.—2 მ., 1 თვ.—1 მ.

ცალკე ნომერი „დროებისა“ ღირს 5 კაპიკი.

დროება

გამოდის ყოველ-ღამე ორშაბათს ბარდა.

ფასი განცხადებისა: მეოთხე გვერდზე სტრიქონზე
8 კ., პირველზე 16 კ. სრულად ქვანახტყელა უკვე-
ლი 25 მანათი; პირველი 50გ. კვანახტყელა უკვე-
ნებისა ითვლება მათგან დაჭერილის ადგილის კვა-
ლობაზედ.

თუ საჭიროება მოითხოვს, რედაქცია გაასწორებს და შეამო-
ღებს დასაბუჯად გამოცხადებულ წერილებს. დაუბუჯად წარ-
ღებს რედაქცია ვერ დაუბუჯებს ავტორს.

Объявления изъ Россiи, Царства Польскаго и за-
границы принимаются только въ цент. конторѣ объявл.
Л. Метцль., Москва, Петровка, № 6.

გედგევი №-რი გამომავა აგვისტოს 8-ს

ერთი ძველი ჩველება ტყუილად მიტოვებული

თბილისი, აგვისტოს 6-ს.
ამ დღეებში წაფიქრებთ, რომ მენ-
გრიანში ყოფილა გამოფენა, რომელ-
ზედაც ხალხის, მეტადრე სოფლის
ხალხის ნაწარმოებს საპატიო ადგილი
სჭერია. იქ სიამაყით გამოუფენიათ
ნაკერი პირსახოცები, თავშლები, ქი-
სები და სხვა ხელ-საქმე, რომელნიც
ძლიერს ორთქლის მაშინას კი არ
უწარმოებია, არამედ შეუკრავს და
მოუქსოვია უბრალო სოფლის ქალის
ხელს. ღაცვას ამისთანა წარმოე-
ბისა, რომელიც ხალხს განსაკუთრე-
ბულს ბეჭედს ასვამს და ქვეყანაში
ამაყად თავს თავს აჩენებს დიდი
მნიშვნელობა აქვს და ვენგრელებ-
საც შეუფენიათ ეს მნიშვნელობა. მენ-
გრიის დიდი კაცნი ცდილობდნენ თურ-
მე ხალხმა თავისი ხელსაქმე არ დაი-
ვიწყოს და ყოველის მხრივ ხელს
უწყობდნენ მას, როგორც სიტყვით, ისე
საქმით....

სასიამოვნო ამბავია და სწორედ მი-
საბაძავიც.
იყო დრო, როცა ჩვენს სოფლებ-
შიაც ჰყვარდა სხვა-და-სხვა ხელ-საქმე;
როცა ხნიერი დედა-კაცები, ამისთანა

საკვირაო იკლტორნი

კითხვის სურვილი ჩვენში.—რა წაი-
კითხონ?—მწერლებმა კალმის ნაცვ-
ლად საანგარიშო ჩოთქი დაიჭირეს
ხელში და ვისი ბრალია?—საგალობო
მასალა აღარ არისო.—არის.—მე 40
წლის სტუდენტის საჩივარი ახლან-
დელზე.—ვასუხს მოუცადოს.—სახე-
მარო მასალა უფრო ბევრია, თუ რას-
მეს დასწერენ.—ქართველის შეხედუ-
ლება ცხოვრებაზე და მისი იდეალი.—
კანეთის მამულები იუიდება.—გორში
ქეგლები შენდება.—ხორეზანა და რუს-
თველი.—არიან ტიპები.

მას აქვთ, რაც ენაილა პატრიო-
ტებმა, «პაკიებმა», «მესხმა», «მე-
ველებმა», «გოგიტლებმა» და «იმ ლი-
ბერალობა, ბუთიფიეთ მრგვალმა» ჩვენს
საზოგადოებას სტამბურის კითხვის
სურვილი აღუძრეს, ჩვენი მკითხველე-
ბიც კითხულობდნენ, რაც ხელში მოხე-
დებათ, ოღონდ ქართულად კი იკოს
დაბეჭდილი. მე ძლიერ კარგი ნიშა

*) ამ ფელტონს დღეები შეეშალა და
ვერის მაგიერად სამშაბათს გამოდის, მაგ-
რამ იმედი გვაქვს ჩვენი მკითხველები ამ
უნებურს დაგვიანებას მოგვიტყუებენ.
რედ.

ხელობაში განსწავლულნი, შემოის-
ხამდენ ხოლმე გარშემო ახალ-გაზდა
ქალებს და თავიანთ ხელმძღვანელო-
ბის ქვეშ აკრეინებდნენ, ართეინებ-
დნენ, აქსოვინებდნენ. მარგა, ყაის-
ნალი და სხვა სახელსაქმო ავეჯი,
რომელთ სახელებიც კი არ გვაგონ-
დება, მაშინ დიდს პატივში იყენდნენ და
ჩვენი ქალების ხელსაქმეს თამამად
შეეძლო მიეზიდნა ყურადღება თვით
გემოვნება-გახსნილის კაცისა.

ჩვენი ქალები ვერავითარს შესაწყნა-
რებელს საბუთს ვერ წარმოადგენენ,
რომლითაც შეიძლებოდაც ახსნა ამ
სასარგებლო ჩვეულების თავ-მინებე-
ბისა. ჯერ იგინი ისე გამეცნიერებულ-
ნი არ არიან, რომ დროს უქონლო-
ბით ახსნან თავიანთ «უსაქმურობა»
და თუნდ ძალიან განსწავლულნიც
იყენენ, მაინც ხელ-საქმისათვის თავი
არ უნდა დაენებებინათ, რადგან აღ-
მიანს სხვა-და-სხვა საქმე, ტვინის მუ-
შაობასთან ერთად ხელის მუშაობა,
თუ არ არგებს, ვნებას არას მოუ-
ტანს.

მამ ნება მოგვცენ ჩვენმა მანდი-
ლოსნებმა და ჩვენ ვიბოვნი თუ შე-
საწყნარებელს მიზებს არა, შეუწყნა-
რებელს მაინც, რის გამოც მათ ზურ-
გი შეაქციეს ჩვენს ძველებურს ხელ-
საქმეს და არაფერი კი არა შეიძი-
ნეს რა იმისთანა, რასაც იმის მაგიე-
რობა შეეძლოს. მს მიზეზი არის ყო-
ველი ძველებურის უარ-ყოფა, აბუჩად

ნი, მაგრამ ხან-და-ხან ამ გვარს კითხ-
ვის მადან ცუდი შედეგაცა აქვს: ავად-
მყოფს რომ მალა მოჰგვაროს ექიმმა,
ბარაქალა მისს ჯანაოზობას, მაგრამ
ახალს მალა-მოსულს თუ გაურჩეველად
ყოველ გვარი საქმელი მიაწოდე, ისევე
საექიმო შეიქმნება, ავადმყოფობა შეუბ-
რუნდება და შებრუნებული სნეულე-
ბა, მოგვსენებათ, განახლებულს სიყ-
ვარულზე უძლიერესია. ამას გარდა;
მკითხველის გაურკვევლობის გამო,
მწერლობის წარმომადგენელიც და
ქურნალ-გაზეთობაც ხომ სრულიად
დაცემა, გაზარმაცდება. სწორედ მა-
შინ არის სატირალი მკითხველი სა-
ზოგადოება, როცა იგი არას დას-
დევს—პეტრეს დაწერილია, თუ მიხაკ-
სი და ერთ ნაირის დაწებებთა ჰკით-
ხულობს. ბივიშვილსა და შოთას, სა-
ბინინის «სამოთხეს» და «თეატრის
რეცენზიას», მაგრამ ეგება მკითხველმა
თავი ასე გაიმართლოს: «მეტი რომ
არა გვაქვს, რა წავიკითხოთო». მეც
მართალია, ჩემმა დღემ, მაგრამ რაც
გვაქვს, იმაშიაც აირჩევა საკითხავი და
თუ ეს არა კმარა (რალა თქმა უნდა, არა-
კმარა) მაშინ ან მწერლობა და მანაშა-
ვე, ან ის, რაც მწერლობას თვალ-საჩი-

ავდება, თუნდ ეს ძველებური წარ-
მოადგენდეს ძვირფასს ჩვეულებას, ჩა-
მომავლობით შემუშავებულს და მრავ-
ალის შრომით შეძინებულს. «როგორ
უნდა ჩივიწყალოთ თვალები ქარგა-
ში და ძველებურ საკრავებში, რომ-
დესაც ზინგერის მაშინა წინ გვიდგას
და ფხის დაჭერის მეტი არა გვინდა-
რა, რომ თავისით დატრიალდეს და
თავისით შეგვიკროსო» — ბძანებენ
ჩვენი ქალები. მინ ამბობს, ზინგერის
მაშინა კარგი რამ არის, მაგრამ ამის
მთქმელი ერთს რასმეს ნუ დაივიწყე-
ბენ: იმ ხალხს ხალხობა აღარ ეთქმის,
რომელსაც არა აქვს თავისებური მი-
წის წარმოება, თავისებური დროს
გატარება, თავისებური ტანისამოსი,
თავისებური ხელსაქმე—ერთის სიტ-
ყვით რომ გავთავოთ—თავისებური
კულტურა....

შინაური ქორნიკა

სურამიღამა გვეწერენ: ძვირას
სალამოხს სურამში გამართულმა კო-
ნცერტმა ჩინებულად ჩაიარა არა
მარტო იმიტომ, რომ ამ პატარა
დაბამ «წერა-კითხვის საზოგადოე-
ბას ათ-თუთმამდე შესწირა», არა-
მედ იმიტომაც, რომ კონცერტი მართ-
ლა კონცერტი იყო და სრულიად მოუ-
ლოდნელი სიურპრიზი სურამელები-
სათვის. რამდენიმე პიანისტი, რომელთა

ნოდ აბრკოლებს. ჩვენში ასეა წაღმა-
უკუღმა, არეულ-დარეული, მწერლობის
საქმე და მკითხველი საზოგადოების
გემო, თორემ სხვაგან ყველას ენის
წვერზე უტრიალებს ზოგი მწერლის
მახილობა, ზოგისა იდეა და მიმარ-
თულდება, ზოგისა დინჯი და დამჯდა-
რი მსჯელობა; ზოგისა მკვირცხლი
და ფრთა-გამლილი კალამი. მწერალ-
საც თავის მკითხველი ჰყავს და მკით-
ხველის აღლოც აღებული აქვს; იგი
ცდილობს, რომ თავისი მკითხველის
მისწრაფებისადმი მიჰმართოს თავისი
კალამი, ისე აუჩიოს გონების საზო-
ლო, როგორც ძიძა არჩეულ საკენკი-
ვით მიაწოდებს დაწმენდილს ლუქმას
თავის უსუსურს. ამისთანა მწერალს
უთუოდ ხშირად შეხედება ჩამოქცი-
თება, მაგრამ მკითხველი მაშინვე მიხე-
დება, რამ დაამუხლისთავა ნაცნობი
მწერალი, როდის შეეძლება წელში
გამართვა და როდის დაიწყებს ჩვეუ-
ლებრივს უზნობას. მწერალი და მისი
მკითხველი ერთმანეთს უნდა ეარში-
ყებოდნენ; როგორც გონიერნი მიჯ-
ნურნი, ერთმანეთს, დრო-გამოშვებით,
უნდა ჰთლობდნენ, ხან ერთი იტაცებ-
დეს, ხან მეორე.

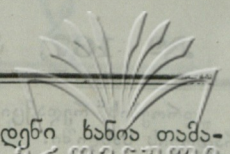
შორის იყო დიდის ნიჭის პატრონი ბ.
მიშნესკი, სკროპაზედ დამკრეული, მო-
მღერლები; ლექსების წამკითხველი
ქართულად და რუსულად, ამ შევენებ-
დენ ამ კონცერტს. კონცერტის მო-
თავის პატივცემულის მკატ. ადამ.
ასულის მოატის თაოსნობით უბრა-
ლო ზალა ისე მოერთოთ ყვავილე-
ბით და ფოთლებით და ისე დაემშვე-
ნებინათ, რომ ამ საღამომ სწორედ
საამო შთაბეჭდილება დასტოვა ყველა
იქ დამსწრეზედ.

შილოქსერის კომიტეტის თა-
ოსნობით რკინის გზის ყველა სტან-
ციებში გამოუკიდნათ დარიგება იმის
შესახებ, თუ როგორ უნდა იცნონ
ფილოქსერა და რა ღონისძიება მიი-
ღონ მის მოსასობად. დარიგება არის
დაბეჭდილი რუსულს, ქართულს, სომ-
ხურს და თათრულს ენებზე.

ჩვენ შევიტყუეთ, რომ შორის მავ-
რის უფროსს წარუდგენია უმაღლესის
მთავრობისათვის სურამელების თხოე-
ნა, რომ ეს დაბა ქალაქად გადაკეთდეს.

ბუშინ ჩამოვიდა რუსეთიდან
თბილისში ბ-ნი პრატურ ლეისტი, რომ-
ელიც აგერ რამდენიმე წელიწადია
გულ-მოადგინედ სწავლობს ქართულს
ენასა და ლიტერატურას და თავის
წერილებს საქართველოს შესახებ ჰბე-
ჭდავს პოლშურსა და ნემეცურს გა-
ზეთებში. ბ-ნი ლეისტი დღეს დილით

იყო დრო, როცა ჩვენს მკითხველ
საზოგადოებას ყური მიპყრობილი
ჰქონდა ზოგიერთებს ჩვენს მწერლებ-
ზე, მაგრამ 10 წელიწადი გადის აგერ,
რაც მათ კალამი დასდეს ძირს და
საანგარიშო «ჩოთქები» გაიღეს მხარ-
ზე. მაზეთებიც მუდამ დღე საანგა-
რიშო, გაყიდვის, დაწინდების,
გირაუნობის და სესხში აწერილისა
და გასყიდულის სიებსა ჰბეჭდავს. ჩვენ-
და საუბედუროდ, ჩვენი საზოგადოე-
ბაც ვერა რჩება ამ სიებს; ახლა მისი
სული და ხორცი ამ სიებშია გართუ-
ლი. ამ მხრით რომ იფიქროს კაცმა,
თითქო მწერლობა დროს აჰყოლიაო,
მაგრამ არც ასე ვარგა: მწერლობა
თუ სრულიად დემორჩილა საზოგა-
დოებას, მაშინ იგი მოთაობას დაჰ-
კარგავს, გზის მაჩვენებელი აღარ იქმ-
ნება; ხან-და-ხან საჭიროა, რომ მწერ-
ლობამ და ნიჭიერმა კალამმა საზო-
გადოების ხინჯიც უჩვენოს მკითხველს
და ქადაგების კილოც მიიღოს მართ-
მა ნიჭიერმა ლიტერატორმა მითხრა:
ახლა დაწმინდებულს ტიპს ვერ იშოვი,
რომ გინდოდეს რომელიმე იდეის გა-
ნხორციელებაო; მაგრამ მე ეგ არა
მჯერა: ჩვენს საზოგადოებაში კარგი

გამეგზავრა საგურამოში ბ-ნ ილია შავჭავჭავაძესთან.

ჩვენ ჩვენის მხრით გულითადს სალამს ეუბნებით სასიამოვნო სტუმარს და ჩვენის ქვეყნის გულ-წრფელს მოყვარეს.

«მწყემსის» მე-15 №-ში სწერიან: «თბილისში ერთი უბრალო ასობით დაწერილი დაბეჭდილი წიგნი აღმოჩენილა, რომლის ასობები უბრალოდ და სიტყვები კი ქართულია.» — სანსტკრუხოვ ვიცოდაო, რა შინაარსისას ეს წიგნი.

«დროების» კორესპონდენტები

ჭუთაისი, აგვისტოს 1-ს — საქმად აგრილდა. თითქმის შემოდგომის დღეებია. აგერ ხუთი დღეა განუწყვეტლად წვიმს, და ჰაერში სითბომ ათი გრადუსით იკლო. მხლა ოთახში 15° სითბოა რეომიურისა, გარედ 12°. ამ გვარი ტაროსის ცვლილება მოსალოდნელი იყო. ამბობენ — ეს წვიმები მეტად სასარგებლო არის ყურძნისათვის და სიმინდისათვის; მაგრამ სურდო-ხველა კი გახშირა უცბად ამინდის შეცვლამ.

მესამე ხიდი (ძველი ხიდი), როგორც მოგესხენებოთ, დასრულდა და ზედ სიარულიც დაიწყო. ამ ხილმა ერთი-ორად შეამოკლა გზა ფერმისაკენ, და ამისათვის ფერმაში გაჩაღდა სეირნობა და ლხინი. ეს მშვენიერი ბაღი ქალაქის საკუთრებაა; ეხლა მაინც ურიგო არ იქმნება ფერმა რიგიანად მოაწონს. ქარგი იქმნება ვერცხვ — სამეურნეო საზოგადოებამ კერა დღეობით გამართოს ამ ბაღში საუბარი და კითხვა-მეურნეობაზე. აქ, ჭუთაისში, ურიც-

მწერალი ბევრს საზრდოს იშოვის, ახლა ჩვენში კალმის მასალა ბლომად არის: ყოველი წოდების ძველი საძირკველი დაირღვა და ახალი სათავე დაედა. ძალაქისას რომ თავი დაეანებოთ, სოფლას ახალგაზდა თავადი, ახალური და გლეხი ორმოცდაათი წლის მამას აღარაფრით აღარა ჰგავს: არც ტანით, არც ფეხით, არც აზრით, არც რწმენით, არც მისწრაფებით, არც გარეგანი შეხედულებით. ძალზედ ნურაფერს ვიტყვით, ქალი რომ დედას არა ჰგავდეს, ეს არაფერი საკვირველია, რადგანაც ახალი გარემოება და მოდა (ქარგი იქმნება იგი, თუ ცუდი) ისე არავისზე არ მოქმედებს, როგორც ქალზე. ბავშვი როგორ არ არის? თუ ლუარსაბები და ღარიჯანები გაქარწყლდნენ, იქნება მობლომოები გყვანან; თუ ინსაროვის თანამოგზაური ელენესთან არაფერს დაბადა ჩვენმა ცხოვრებამ, ეგებ ზოლას ნანას მზგავსები გავიჩინდნენ!... შეველა ამაებს თვალ-ყურის გდება უნდა და სალიტერატურო მატარებელში შეტანა. მაგრამ ძალად ტრედიაკოვის აწერინებდნენ მხოლოდ და ჩვენ რა უფლება გვაქვს მაინც დამაინც რომელსამე პოეტს და ლიტერატორს მოვსთხოვოთ რომელიმე ტიპის აღწერა, ანუ შექმნა?

ხეი გლეხის შეილება სწავლობენ სხვადასხვა სასწავლებლებში, და ყველანი დიდი სიამოვნებით დაესწრებიან ამ გვარ სასარგებლო რამეს. არც მღვდლის შეილება და თავდაზნაურების ყმაწვილები მოერიდებიან მეურნეობის გაცნობას. მისურვებთ — ჩვენს სამეურნეო საზოგადოებას ყურადღება მიექციოს ამ საგანზედ.

ახალი ხიდის გარემო დღემდის დიდი სიჩუმე იყო, დუქნები დახურული, სახლები ცარიელი; დღეს-კი აქაც გაჩაღდა სიცოცხლე. მეტადრე სამიკიტნოები «მა ბიჭებისაგან» აკლებულია. ეს «მა ბიჭები» ცოტა არ იყოს, უზღველად ექცევიან მოსიარულე ხალხს, უმეტესად ქალებს. «შენი ჰირიმე ბარონა», «ბრანწი გოგონას», და სხვა ამ გვარ მაქარ-მაქარ სიტყვებს მიაყოლებენ ხოლმე მოსიარულე ქალებს. ამასაც ყურადღება ექირება.

თითქმის ყველა ჩვენი სტუდენტები, რომელნიც სწავლობენ სხვადასხვა მაღალ სასწავლებლებში, ამ ჭამად ჭუთაისში არიან თავ-მოყრილნი, ვინც წრეულს შეასრულა გიმნაზია, ორი-სამის გარდა, ყველანი მიდიან მაღალ სასწავლებლებში; უმეტესობა მღვდლსაში მიემგზავრება. არ ვიცით რისთვის აუქციეს ზურგი ახლომა კურს-შესრულებულებმა ხარკოვის ტენოლოგიურ ინსტიტუტს, რომელიც ამ სექტემბერში გაიხსნება ახლოდ გახსნილ სასწავლებელში ვაკანსიებიც ბევრია, და შესვლაც ადვილია.

ჭუთაისში მქალაქისე.

თელავში, აგვისტოს 30-ს. წლებანდელი ზაფხული უფერულად მიმდინარეობს აქ. თუმცა უწინდებურად ხალ-

თორემ განა სამწერლო მასალად არ გამოდგება მე 40 წლების და დღევანდელი სტუდენტის ბასი, რომლის მოწამედაც სრულიად უნებურად დავესწარი ამ ერთი თვის წინად? პირველი ეუბნებოდა მეორეს: ჩვენ, მართალია, სიმწიფის ატესტატები არ მიგვექონდა, მაგრამ იქიდან-კი დამწიფებული ჩამოვიდოდითო; ჩვენ იქ, მეცნიერების ტაძარში ოთხი წლის მაგიერად, ცხრა და ათი წელი ვრჩებოდით და რაც რუსეთში გვაკლდა, საზღვარს გარედ ვიძენდითო; თქვენ-კი ოთხს წელიწადს-კი არა, სამსაც არა რჩებით უნივერსიტეტის კარმიდამოში. პოველს წელიწადს სამ სამ თვეს სამ შობლოში სეირნობას და გზაზე წოწილს უნდებოთ, 3x4, ესეც 12 თვე, გამოვიდა ერთი წელიწადი; ახლა ამას ის დროც დაეუმატოთ, რომელიც გიმნაზიის სკამიდანვე გაცნობილს გიმნაზისტკასთან მიწერ-მოწერას უნდება და გამოვიდა, რომ მეცნიერების შესასწავლად დარჩა სულ სამი წელიწადი, რამოდენიმე თვე ნაკლებ. აბა ასეთი მოკლე დრო როგორ კმარა ორი სამი მეცნიერების შესაძენად? მეჩვენე მაშინდელ რუსეთის საუკეთესო ახალ-გაზდებთანა გვექონდა დამოკიდებულება და ჩვენ

ხი საქმარისად მოვიდა საზაფხულოდ თელავში, მაგრამ წინანდელი სიმხიარულე და სიკვლუცე აღარ ეტყობა ჩვენს ქალაქს.

დაგენატრულება მუბლ-გახსნილი და მოღიმარი სახის ადამიანის დანახვა აქ: ყველას ჩამოუშვიო ყიყვები, ჩუმჩრომობს ყველა, თითქო და მთელი სიცოცხლის საუნჯე დაუკარგავს და მას დაექმსო.

მუდმივ მცხოვრებთ ერთმანეთში რომ გასასწორებელი რამე ჰქონდეთ, დროებით მოსულთ მასში რა საქმე აქეთ, მაგრამ დასწყველოს მწერთმა კორიანი ენა, — მოსული ხალხიც გაიტაცა ენატანია ქარმა. თელავის უფერულობის მიზეზი პირველად ეს არის და მეორე — კოტრობა და ისევ კოტრობა. მართალია, ყველგან უჩივიან კოტრობას, მაგრამ თელავში ამ სენს კარგი ნიადაგი უპოვია. ეს სენი აქ ისე გავრცელდა, რომ თვით უზარმაზარი: «Товарищество на Вѣрѣ-საც» კი ფერი უცვალა შიშით. პირველად თუმცა მედგრად დაუხვდა «Товарищество», მაგრამ სადაც უზარ-მაზარი სკოპინი ვერას გახდა, რასაკვირველია, «Товарищество»-ს უფრო სიფრთხილე მართებს. სწორედ ამითი აიხსნება რომ «ტოვარიშესტვომ» ხელი მიჰყო სხვის თამასუქების დაგირაგებას ნათალ ფასად.

დაგირაგებას ჯანი გაჰვარდეს, მაგრამ ვადის დროს თამასუქის პატრონს შეაქვს ფული, ფულს იღებენ, რასაკვირველია, და თამასუქი კი ჩაიყლაპა, მორევი ჩავარდა, და მის პატრონი რაღას მიიღებს...

მსე მოუფიდა ერთს ოთხმოცი თუმანის თამასუქის პატრონს. მას იგი ათ თუმნად ჰქონდა დაგირაგებული «ტოვარიშესტვოში». ათი თუმანი შეი-

და ისინი ევროპიული განათლების ჰაერს ერთნაირად ესუნთქავდით. თქვენ ვისთანა გაქვთ დამოკიდებულება რუსეთში, იმისას არას მოგახსენებთ. იცოცხლე, მკითხველო, ამაზე კარგი პასუხი მეორმოცე წლის სტუდენტმა მიიღო, მაგრამ ჯერ იყოფ ეგ პასუხი საიდუმლოების კოლოფში, აქ დამწიფდეს იგი და მე სრულიად დარწმუნებული ვარ თავის დროს თავს იჩენს, თუ ვინმე ხელის მომქიდებელი ეყოლა და გამომქვეყნებელი.

ამისთანა სერიოზულ სამწერლო საგანს რომ თავი დავანებოთ, საოხუნჯო მხარე ჩვენი ცხოვრებისა ხომ სრულიად აფერადებულია. წარსულ კვირას ერთი მეფელტონე შემივილა, მე დამითმე ალაგი, გორელების ნადიმი უნდა ავსწერო და ხორეშანების წერილი გამოვაქვეყნოვო, თორემ, პირობისამებრ, მე უნდა გამეშალა მკითხველის წინაშე ერთი ქართველის შეხედულება ცხოვრებაზე და საუბედუროდ, მეგონი, ეს შეხედულება უმეტესობას სჭირს ჩვენში. უღვივოდ, უზღაპროდ და უხუმროდ ჩვენში არაფერი არ იქნება ხოლმე და ეს ფაქტიც ამ სამს გარემოებაშია: წარმოიდგინეთ თილიუჭურას სარდავი, სადაც ჩემი მეგობარი სტუ-

ტანა და აგერ რამდენი ხანია თამასუქი არ მიუღია, — დაგვიგვიტოვებ, უნებრეს... ეს საქმე გიმნაზიების სკოლაშია და არ ვიცით რითი დაბოლოვდება.

შარშანდელმა ქვის-სროლიებმა და ღამის უშიშარმა რაინდებმა არც წელს დააკლეს გულს თელავს. დაზინდება თუ არა, ქვის სეტყვა მოდის აქ, მომეტებულად ქვა ემტვრება ზემო-უბანს და გვირაბის უბანს. ამ უბნებში შეზინდება თუ არა, გავლა შეუძლებელი ჰნდება, ისე გაგიყვებული მოდის ქვა. უბნის მცხოვრებნი, ხომ ისე არიან შეკვტილები სახლებში, რომ იხრჩობოდნენ, გარედ ვერ გამოდიან ქვის შიშით.

ღამის რაინდების წათამამება ხომ წარმოუდგენელია. სახლების და დუქნების მტვრევას ვინ იტყვის. ამ დალოცვილებმა დღე ღამედ გარდააქციეს. ამას წინედ კურდღელაურელს დედაკაცს დაეგირაგებინა ვილაც სისათვის ვენახი. გამოერთია ათი თუშანი და თავის შვილით გამგზავრებულიყო შინსკენ. ღამის რაინდებს ეს შეეცყოთ, დასდევნებოდნენ უკან და სოფ კურდღელაურის თავში წაერთმიათ ეს ფული. დედაკაცმა გამოაცხადა პ-ში. პ-ცია მაშინადვე შეუღღამათ ძენას, მაგრამ ბინდმა მოატანა და აბა ღამე რაღა საქმე გავტოდებოდა...

მხლა ამბობენ მიაგნო პ-მ კვალსაო. თუ ეს მართალია, სასურველია პ-მ ყველა რაინდები გამოაშკარავოს, შესაფერად დასაჯოს და მით ააცილოს, როგორც თელავს, აგრეთვე ახლო მახლო სოფლებსაც მათგან ხარკის აღება.

ოთხის თვის დამწევართ ძლიეს გვე-

დენტი უსარგებლო არსებობა ტარპვის კლდიდამ გადაყრას უქადადა წარსულ კვირას.

აი, აქ დგას ერთი დიდი, თეთრ-სუფრა-ვალდენილი სტოლი, რომელზედაც იმოდენი მწვანეი ჰყრია, რომ ცხრა უღელ თარაქამის დამწეულს ხარს გააძობს, იმდენი მოთალი და კიტრი, — რომ ვერც ავლაბრის კინტო გადაახტება სკუპით, თეფშზე ქარვასავით შამაია გამოსკვირს, რომლის თავშიაც თილიუჭურას კუდები ამოუჩრია. ოთხი კაცი ზის და ოთხჯერ-ოთხი ბოთლი დაკლილია, სამჯერ-ოთხი სავსე დგას და სიუხვის სურათის დასამთავრებლად ტუჩ-მოტეხილი დოქი ქაფ-მორეული ღვინით სავსეთა სდგას სტოლის ყურეზე. ბოზბაშის ნარჩენი, მწვადის ნაჭრები ხაშლამის ხტილ-შემოღირლშილი ძეღვები აქა-იქ გაფანტულია სუფრაზე; პურის ნამუსრევით ერთი ოჯახი გაძლება გაჭირების დროს. მართი მენახეთაგანი ისე აუტანია კახურს, ისე აპრუწვით არის, რომ მარცხენა თვალის კილო გაწვრილებია, ენა მოცვეთია და ისე ლაპარაკობს, თითქო ენის გოგრებზე ქონი მოუსვიათო. ორ სამს სიტყვას იტყვის და მარცხენა ღრანქით «ჰა-ის ჩაიძახებს. ორს მათგანს

ღირსა წვიმა. თუმცა არა ჩვეულებრივი გვალვა იყო წელს ძახეთში, მაინც პურის მოსავალი სამყოფი მოვიდა. როგორც ახლანდელი ეტყობა, წელს პური არ დაძვირდება, მით უფრო, რომ შეიძლება ახლანდელმა წვიმებმა სიმინდები მოაცოცხლონ. ჩვენ არა გვიშავს-რა, მხოლოდ მთელი ძახეთის ჩივილი საქონელია. თივა ბალახობა-შივე ამოიწეა. შანა არ გაიზარდა გვალვისაგან, რომ ბზე მაინც არის დარჩომოდან და თუ შემოდგომის ბალახიც არ მოვიდა, თქვენი მტერია, რაც საქონელს დაემართება. საშინელ სიციხეებს მოჰყვა საქონლის ჭირიც. თივლის მარცხის სოფლებში ბევრგან არის ზოგან თურქული და ზოგან სხვა ჭირი.

შს არის მიზეზი, რომ საქონელს წელს ფასი აღარა აქვს. ხუთ, ექვს მანათად იმისთანა ფურს იყიდის ადამიანი, რომელსაც თავის დროზე ორ თუმანს, თხუთმეტ მანათ ნაკლებ არავინ მისცემს

მასურებთ, რომ მაზრის ადმინისტრაციამ ჯეროვანი ყურადღება მიუქციოს ჭირიან სოფლებს, რომ სენი მთელ მაზრას არ მოედოს.

ი. კასელი.

ს. მ. ვ. პატარაძე (ბარეთ ძახეთი) ივლისის 28-ს. ბათენება მოტანებული იყო, როდესაც ყვირილმა იმდევარია! შინარებს გულები დაგვიხეთქა და ყველანი ფეხზედ დაგვყენა; გულ-გახეთქილები მივსცივდით მამასახლის-გზირებთან, რომელნიც საშინელი კილოთი გვიწვეოდნენ, და ვკითხეთ: «რა ამბავია, რა არის? «ჰო, ჰო, პრისტავისაგან წელან ბძანება მოგვივიდა, დილაზედ ოცდაათი შეიარაღებული კაცი უნდა გამოც-»

თვალები მესურნებოდათ გაწითლებით, ხან აქედ გადიქცვიან, ხან იქით, ასე გგონია, წმინდა სანთლის ხერხემალი აქეთო. მართმა მათგანმა პირველად ღვინის დამწურავის ნოეს სადღეგრძელო შიროთვა და აქ ბევრი რამეები გაახსენდა: მოაგონდა ცოლი, შვილი, ოჯახი, ძველი დიდება და ახალი არარაობა და ამასთანავე ისიც, რომ იგი ცოცხალი არსება და სიცოცხლე და ცხოვრება უნდა, და ასეთი კითხვა დააკოლა: ჰა? რა არის ჩვენი ცხოვრება, რა არის ჩვენი სიცოცხლე? ამ კითხვის პასუხს ვინ გახდებდა, რომ აქ ერთი ხუმარა ქართველი არ დასწრებოდა? ამანაც ხსენებული კითხვა ზღაპრით განმარტა, რომელსაც მოკლედ გადმოგცემთ:

«მართი არაბი ხშირად სანადიროდ დადიოდა, სთქვა მან, ერთხელ ბევრი იარა მთად და ბარად, მაგრამ ვერას გახდა, დაიღალა და ბუჩქნარის პირად დასვენებას აპირებდა შეცრად ლომი მოვარდა და ის ის იყო, უნდა გადაეყლაპა. მხეცი ისე უცრად წამოაწედა მონადირეს, რომ იარაღის ხმარება ველარ მოასწრო და ახლა, მეტი გზა არა ჰქონდა, უნდა მუხლს დასდგომოდა. რაც ძალი-და-ღონე

ხადდეთ» და ყახლებ გამოუდგეთო!» მართლაც-და, თუმცა გლახებს მეორედ ღლეს კალოები ჰქონდათ, მაგრამ არ დაიზარეს, შემავსეს ცხენები და ორი საათის განმავლობაში ოცდაათამდე ცხენიანი კაცი რიყზედ დაიბადა (რიყე შუა-სოფელია).

შველას უხარია მდევარზედ წასვლა, ყველას ეჩქარება, რომ დროით გამოევიდონ თათრებს, რომელნიც წელიწადში არამც თუ ერთხელ ან ორჯელ, არამედ ხუთჯერაც და ექვსჯერაც დაეცემიან ხოლმე იგრის-ხეველებს, მიუღით მათი საქონელი და სასიკვდილოდაც არ ინდობენ ხოლმე მწყემსებს, მაგრამ ღლეს ის მულალ-ნოელები და თაქლა-ქარაჯალები არ იყენენ; ღლეს უნდა სხვა თათრებს გამოუდგენენ...

არც ერთი ხეობა არ ზიანდება თათრებისაგან ასე, არც ერთი ხეობიდგან არ მიუღით იმოდენა საქონელი, რამოდენაც იგრის-ხეობიდგან, რომელზედაც თხუთმეტოდე სოფელია გაშენებული. თათრების სოფელი მულალნოც, რომელიც ყოველგვარ ყახლების და ქურდების ბუდეა, ერთი ამ სოფელთაგანია; ჩვენმა მეზობლებმა—მულალნოელებმა კარგად იციან ჩვენი სახლები, ბოსლები (გომები) და თვით ის მინდორი, სადაც ჩვენი საქონელია გაშლილი და საიდგანაც ასობით სული მიუღით ხოლმე და ამისთვის ხშირი სტუმრები ბძანდებიან ჩვენი. არა ერთხელ დასცემიან ჩვენს საქონელს ხსენებული მეზობლები და ნახევარი წაუსხამთ. ჩვენები გამოსდგომიან, დაუჭვრიათ იგინი, წარუდგენათ ვისთანაც ჯერ არს, მაგრამ მეორედ ღლეს უარესად დაუზიანებიათ ესევე სოფლები. აი მიზეზი, რომელმაც ორი საათის განმავლობაში მოაყრევინა თ-

ჰქონდა, მოკურცხლა, მაგრამ ლომს როგორ გაასწრობდა? მართი წამიც და მხეცის ეახშიმი უნდა გამხდარიყო. მაგრამ ამ დროს თვალჩაუწვდენელს ორმოს წააღება. აქ უნდა გადახვეწილიყო, მაგრამ იქ, ჯურღმულში გველ-ვეშაპები დაიზღაზნებოდნენ. მონადირემ ველარა მოახერხარა და შიგ გადაეშვა. მაგრამ ლმერთმა შეიბრალა და ორმოს კედლიდამ გამოშვერილს საროს ყლორტს ხელი მოსჭიდა; ყლორტმა შეიმარგა. ზევით თუ ამოვიდოდა, ლომი გაგლეჯდა და ქვევით თუ დაემგებოდა გველ-ვეშაპები გადაყლაპავდნენ. ღარჩა ორს ცეცხლსა და სიკვდილს შორის. ძიდევ კარგი, თუ საროს შტო შეიმარგებდა, ცოტანანს მაინც გაუგრძელდებოდა სიცოცხლე, მაგრამ უცრად ერთი წყვილი თეთრი და შავი თაგვი გამოძერა ხერელიდამ და საროს ყლორტს ღრღნა დაუწყეს. ორი წამიც, და მონადირე გველ-ვეშაპთა უღოფუად, სარხოდ უნდა გამხდარიყო. ამ მდგომარეობაში რომ არის, დაავიწყდა ლომიც, ვეშაპიც, თაგვებაც და საროზე მომხუტეს ნაყოფს მიემართა, რომ მშვიერი კუჭი დაენაყრა. აი, ჩემო ბატონებო, სთქვა ხუმარამ ჩვენ, კაცთა ცხოვრება რასა ჰგავს!

ვი ოცდა-ათს მხედარს. შველანი კი იმას ღონობდენ და ხმა მალდაც ყვიროდნენ: «ჩვენც რომ აინალის თათრები გვეკონდეს, თათრები თავის დღეში ვერას დაგვაკლებენო!».. მართლაც და თათრების წინააღმდეგ, რომელნიც აინალის თათრებით და სხვა-და-სხვა იარაღით შეჭურვილნი არიან, ქართველებმა რა ჰქნან? მანამ ქართულ თოფს გასტენს კაცი და გაისურის, აინალი ოცჯერ გაეარდება.

ორი წლის წინედ იგრის ხეველებმა თხოვნა მიართვეს მთავარ-მმართველს რომ მას ემუხამდგომლა მთავრობის წინაშე და სოფელზედ ოცი ან თხუთმეტი აინალი, ან ბერდიანკა გამოსვლოდათ. ეს თოფები ჩაბარებული ექნებოდათ «უჩახტის პრისტავს» და ამ გვარ შემთხვევაში ისარგებლებდნენ, მაგრამ იმ თხოვნის პასუხი ჯერ არ გამოსულა.

იმას მოგახსენებდით, ოცდა-ათი კაცი იმ დღითვე გამოვიდა ბერთუბან-პატარაძეულიდგან; ბევრი კიდევ სხვა-და-სხვა სოფლებიდგან, ასე რომ ორასამდე ცხენოსანი შეიარაღებული კაცი გამოეცხადა სართის-ჭალის პრისტავს, რომელიც გაუძღვა მათ წინ ქარაიასკენ თათრების საქმბნელად. ბევრი ეძებნათ იგი, მაგრამ ამოდ, რის გამოც ოთხი დღის შემდეგ დაეთხოვნა პრისტავს იგინი და მათ შემდეგ გარეგელები წაეყვანა...

აქ გატყარებული მუშაობა; ხალხი მეტის-მეტად მოუცლელად არის. მართალია, წელს მოსავალი ძლიერ ნაკლებად იყო, საქმე შინ ძლიერ ცოტა აქეთ გლახებს, მაგრამ ეხლა ის დრო დადგა, როდესაც უნდა წავიდ-წამოვიდნენ და ლუკმა იმოვნონ, რომ ცოლ-შვილი შიმშილით არ დაეხოცოთ.

თაგვები ღლე და ღამეა; ესენი გვისწრაფიან საიქიოსკენ და გვიღვევენ წუთი-სოფელში ცხოვრებას... ამისათვის იმ მონადირასა არ იყოფს, ვიდრე ცოცხალი ვართ, ვკამოთ და ვიქვიფოთო. მაშ ვიქვიფოთო, სთქვა მეორემ, და ზედაც დააკოლა, ვადღეგრძელოთ ჩვენი მამული, რომელიც ამ ღვინოს გვაძლევს: ლმერთმა მოგცა ჩვენ ღვინო მისთვის, რომ მოვილხინოთო და შემოსძახა «ლოთებო». აი ახლა კი დაერწმუნდი, რომ ბერძნების ანდაზა: in vino veritas (ღვინო—შეიქმს ჭეშმარიტებასო) ნამდვილი ყოფილა. წინედ რომ კარგი მამულის-შვილები გვეყვანდნენ, ალბად იმიტომ, რომ ღვინო ბევრი მოდიოდა. ეს ხასიათი ახალ-გაზდა ქართველსაც ემჩნევა ხოლმე. ღვინის ორთქლი რომ შემოეხვევა მისს ტვინს, მაშინ გაახსენდება ქერივი, ობოლი, მამული და მამულის-შვილობაც. ამიტომ ლმერთმა ნუ ჰქნას, რომ მისინერისთანა კაცი ჩვენში მოვლინებულიყო, ან ფილოქსენის სრულიად დაგვავიწყდება. ამასთანავე სასურველია, რომ ძახეთის მამულები სულ მთლად მაინც არ გაიყიდოს... ზორელები თავის დღეში არ

«მეცლს მგლობა ერქვა და ტურამ ქვეყანა ამოაგდოვო», ნათქვამია; თათრების ქურდობაზედ რომ მოგახსენებთ და მართალიც არის, მაგრამ თითო-ორიოლა ქართველებმაც გაიმარხიანეს მათ საქმეში ხელი: ივლისის 27-ს მე გაახლებოდით ქალაქიდგან პატარა-ძეულში. რაკი დამიღამდა, იქვე სართი-ჭალის დუქანში შევედი ნაცნობ მედუქნესთან და იმ ღამეს იქ დავრჩი. იქვე დუქნის გვერდზედ იყო გამოშვებული შვიდი კახური ურემი. მართი საათი-და აკლდა გათენებას, რომ უცებ კარზედ ვიღამაც დაშაჩა დასცალა. დუქანში მყოფნი გარედ გამოეცვიდით, წინ შეგვხვდა რუსიპირელი მეურმე მკლავ-ჩამოშვებული, რომელიც მწარედ «ვაი, ვაის» ღრიალებდა. შემდეგ ჩვენი კითხვისა, აი მან რა გეპასუხა: «ურემზედ მეძინა, უცრად რალაცა ხახუნი მომესმა, წამოვიხენდე და დავინახე რომ ერთი კაცი ძირს იდგა, მეორე ამოსულიყო ურემზედ და ხურჯინის თვალს სჭირდა. ღვიხენდე ურემზედ და აღარც საცალოები იყენენ; მაშინათვე მივხენდი, ქურდები იქნებოდნენ და შევივლე: «ენა ხართ, თქვე მ—ებო»; მან მაშინვე მოსჭრა ხურჯინს ცალი თვალი, რომელშიაც ხუთი მანათის ნავაჭრი მქონდა, შემდეგ დამიშვა კომბალი და აი მკლავი ლამის ჩამომეპარდეს, მარცხენა ხელით საფანტით ვატყნილი დამბაჩაც ვესროლე და მეორე კიდევაც მოვახვედრე. მეორემ იქვე პატარაძეულელ მეურმეს საცერი ააჭრა და ორნივე გაიქცინა». ეს ამბავი მოხდა, ბატონებო, დილის სამს საათზედ დუქნის კარებ წინ იმ სოფელში, სადაც ერთი მოხელოცა სცხოვრობს. ღალონებული და მკლავ-ჩამოვარდნილი გაცარცული მეურმე მეორედ ღლეს

იზმენ მაგას, რადგანაც ღვინის სარდლები ცოტანი იქმნებიან და ძველებს აგებაც გაძვირდება.

რაიცა შეეხება ხორეშანების წერილს, ის, მე მგონია, ვილაც ბერმოფროდიტის დაწერილი იქნება და მივირის კიდევაც, რომ ამ წერილს ქალის სახელი აწერია. თუ მართლა ქალია იმისთვის უკვდავ შოთას ჩვენს მაგიერად მოუმზადებია პასუხი:

სჯობს საშორე დიაცისა, გისგან ვითა დითომობის, გიღიზღებს და შეგიკვეთებს, მიგინდაბს და მოგუნიდაბის; მართ მანახდად გიდალატებს, გაჭკვეოს, რაცა დაქსობის, შით დიაცსა სამადავი, აჩასთანა არ კოსობის.

ზეყოლია ტიპები, თუ არა?

დუქნის კარებთან უნუგეზოდ დაძრ-
წოდა ღონე მიხრწნილი ისე საცოდა-
ვად ღაპარაკობდა და ღონობდა, რომ
აღამიანს ტირილი მოუვიდოდა.

მრიოდ სიტყვა მამასახლისებზედ
და მოსეს გზაზედ: თუცა ძველი მამ-
სახლისები გამოცვალეს და ახლები
კიდევაც ამოირჩიეს, მაგრამ თანამდე-
ბობას ისევ ძველები ასრულებენ. ახ-
ლა ხათბალა ის არის, რომ ძველს
მამასახლისებს ხალხი აღარას უგო-
ნებს, აღარ ევობება და ახლად ამორ-
ჩეულს ეუბნებიან, ჯერ შენი საქმე
არ არისო. ამ ამბის გამო სოფელ-
ში ბევრი რამ უწესოება გავრცელდა.
ბუშინ წინ, ხარჯის გაწერის დროს,
ერთმა გლეხმა ბერთუბნელი მამასახ-
ლისი გაღანძლა და ორიოდ კიდევაც
მიართყა, რისთვისაც ხსენებულმა მამ-
სახლისმა საჩივარი მიართვა მაზრის
უფროსს.

«მამასახლისობის გამო, ლამის
აგრეთვე მშენებრი გზები წავიხდეს.
სოფ. ხაშის სამხელარში—კოლაზედ
თავის ღვეში კარგი გზა არა ყოფი-
ლა. ჩვენდა სასიამოვნოდ, წველს ქვი-
შა დაუარეს და კოლა გაამშენებინეს,
თუმცა ალაგ-ალაგ ბოგირები დარჩათ
გასაკეთებელი, რისთვისაც მგზავრი
ღვემდინ ისევ ძველ გზაზედ დაიარე-
ბა; მაგრამ ეს ძველი გზა ისე გააფუ-
ქეს ხაშმელებმა, სიმინდის მორწყვის
დროს, რომ არამც თუ ურმით, — ქვეითი
კაცისთვისაც ვაგლა ძლიერ ძნელია,
ღვეში ორი ურემი უნდა გადბრუნ-
დეს და დაიმტვრეს. ამას წინადა ერთი
ფქვილით საესე ურემი გადბრუნდა,
საცალოებს პირი წასკდათ და ფქვი-
ლი სულ ტალახში ჩაიხა. იმდღე
გვაქეს, ყველა ჩამოთვლილ უწესოე-
ბას ჯეროვანი ყურადღება მიექცე-
ვა...»

6. ლ—ქ.

ტელეგრაფები

„ჩრდილოეთის სააგენტოსი“
ავისტოს 4-ს.

პეტერბურგი. უმაღლესად ნაბრძანე-
ბა შედგენილ იქნას მესამე ბრიგადის
პირველის საგვარდიო და საკავალერიო
დივიზიის, ყაზახთა ლეიბ-გვარდიის
და საატამანო ლეი-გვარდიის პოლკე-
ბისაგან და ურადის ყაზახთა ლეიბ-
გვარდიის ესკადრონისაგან.

სექტემბრის 25 პეტერბურგში შესდ-
გება კრება რკინის მწარმოებელთა,
რომელთაც მონაწილეობას მიადებენ
სანდო პირნი სასემპლიფო ქონებათა
და ფინანსთა სამინისტროებისა, აგ-
რეთვე წაგებულთა საბარჟო კომიტეტე-
ბისა და საზოგადოებათა. თავსმჯდო-
მარედ იქნება სასემპლიფო ქონებათა
მინისტრო.

გასუთების ცნობათა თანხმად იმ
დროსვე, რაცა რკინის-გზათთვის
შედგენილია ახლა წესდება დაიწყო
მ. აქმედებას, გადაწყვეტილია, რომ
მაშინვე ერთხელ და სამუდამოდ გას-
წარებული და წესში მოყვანილი იქნას

რკინის-გზებისა და მმართველობის
შარის ყოველივე ფულის ანგარიში,
რისთვისაც განზრახვა აქვთ სასემპლი-
ფო კონტრაქტის საში წლით ცალკე
კომისიას დაინიშნოსო.

სტამბოლი. საფრანგეთისა და
ესპანიის შარტებიდამ ხმელთა-შუა-
ზღვით მოსული საქონელი დარ-
დაწყვის სრუტეში სასტრატეგიად ისინ-
ჯება საინტარჯის მხრით

„დროების“ ფოსტა

დ. შეირილას. მარგანეცის მწარმოე-
ბელს. ალბად კუდი მოგწვიათ და ის
გადასაჩვენებთ

მ. ფ.-ს, ი. ს.-ძეს. თქვენი „ლექსი“
ლექსი არ არის.

დ. ყ.-ს, მ. კ.-ს. იყო მაგ საგნის
შესახებ „დროებაში“ დაბეჭდილი.

მ.ს.-ს, მ. ნ.-ს. ვიმოთხინათ კვ
შოლეძიკა, თუ თქვენი საწყის-ც არ იქნე-
ბა.

დ. ფ.-ს მ. ა.-შეილს. არ გამოგვაშ-
ვარავენიებენ.

მ. ფ.-ს. მ. კ.-ს. დირს დასაჩვენებ?

მ.-გეთში მცხოვრებთ. ვინ დაგვა-
ბეჭდასიკა?!

ი. დ.-ს; ს. ბ.-ძეს; ბ. დ.-ძეს; ვ. ჩ.-
ძეს. თქვენი წერილები და ლექსები არ
დაიბეჭდა.

განცხადება

სამაზრო და სამომავლოდ
ვალდისავ ვაგანის
გარშეში „ნოვა სკოლა“ ქუჩაზე, № 55
მიიღებს შეკვეთის საქმეს ყოველგვარ ვაჭრო-
ბისა და აღებ მიტევის შესახებ მთელის იმპერიადამ.
შეკვეთისას სრულად დასაწერად და მარჯვედ.
დასამსჯელის კოტას იღებს.
პინტ ისურვებს, საუკეთესო რეფერენციებს გუ-
ბუზინან. (6 4)

პოსტო

იმ პირობით, რომელთაც აქვთ შავის
ზღვის პირზედ, რიონზედ ან სხვა დიდ
მდინარეებზედ

გუხის ტყეები

და სურთ მათი გაყიდვა, ან იჯარით
გაცემა ექსპლოატაციისათვის, მოამარ-
თონ მე ამ წლის სექტემბრის ათამდე,
მაცნობონ თაიანთ პირობები და ისიც,
თუ რა დოკუმენტების ძალით ჰფლო-
ბენ ამ ტყეებს.

ნათიცი ვეკილი მალერნიან მიხეი-
ლის-ძე ბარბოესკი—ზარანეც.

თბილისი, ბოლოვინის პროსპექტი,
დობრენსკის სახლი. ნახეა შეიძლება
ყოველ დღე საღამოობით 7—9 სა-
თამდე. (2—2)

თბილისის სათავად-აზნაურო ბანკისაგან

ბამეგობა თბილისის თავდააზნაურთა საადგილ მამულო ბანკისა თანა-
ხმად თებერვლის 17 1881 წლის ბანკის წესდების § 15-ისა ამით აცხადებს,
რომ 1885 წ. სექტემბრის 25 ს დღის 12 საათზედ თბილისში, ბანკის სად-
გომში სოლოლაკის ქუჩაზედ თავადი გრუზინსკის სახლში № 13 გაიყიდე-
ბა ქვემო მოხსენებულთ პირთ უძრავი მამულები ამ ბანკიდან აღებული
სესხზედ გარდასახადის შემოუტანელობისათვის, წესდების §§ 13, 14, 15,
17, 18 და 19 თანახმად.

მაჯალაშვილის, ნინო სარდიონის ასული. ვენახი ზომით 6 დესეტ.
მდებარე თბილისის გუბერნიაში, სიღნაღის მაზრაში სოფ. ბაკურ-ციხეს.
თავნი ვალი 1345 მან., გადასახადი 67 მან. 4 კაპ. სულ 1412 მან. 4 კაპ.

ნათიშვილის, სოფიო გაბრიელის ასული. ვენახი ზომით ორი დესეტ.
და 100 საყ. თბილისის გუბერნიაში, დუშეთის მაზრაში სოფ. დამალაში.
თავნი ვალი 1340 მან. გადასახადი 66 მან. 84 კაპ., სულ 1406 მან.
84 კაპეიკი.

წინდუკელი, ოტია გიორგის-ძე. ვენახი შეიდი დესეტინა, თბილისის გუ-
ბერნიაში, დუშეთის მაზრაში, სოფ. არაგვის-პირს. თავნი ვალი 1800 მან.,
გადასახადი 57 მან. 70 კაპ., სულ 1857 მან. 70 კაპ.

განჩაძის, მართა მიხეილის ასული. სავენახე ადგილები 3 დესეტ. თბი-
ლისის გუბერნიაში, სიღნაღის მაზრაში, სოფ. კარდანეში. თავნი ვალი
1400 მან., გადასახადი 47 მან. 10 კაპ., სულ 1447 მან. 10 კაპ.

ანდრონიკაშვილი, ალექსანდრე გიორგის-ძე. სახნაფი, სამოსახლო, სა-
ძოვარი და სავენახე ადგილები ზომით 4 დესეტ. 960 კვადრ. საყ. თბილი-
სის გუბერნიაში, სიღნაღის მაზრაში სოფ. ზიარში. თავნი ვალი 800 მან.,
გადასახადი 65 მან. 40 კაპ. სულ 865 მან. 40 კაპ.

განჩაძე, გრიგოლ ნიკოლოზის-ძე. ვენახი ერთი დესეტ. 1200 კვადრ.
საყ. თბილისის გუბერნიაში სიღნაღის მაზრაში სოფ. ბაკურ-ციხეში. თავნი
ვალი 500 მან., გადასახადი 60 მან. 40 კაპ. სულ 560 მან. 40 კაპ.

განგანაძე, საქარია ივანეს-ძე. ადგილი 7 დესეტ. და 920 კვადრ.
საყ. თბილისის გუბერნიაში, თელავის მაზრაში, სოფ. კურდღელაურში.
თავნი ვალი 1700 მან., გადასახადი 82 მან. 8 კაპ. სულ 1782 მან. 8 კა.

გურგენიძის, ქეთევან სოლომონის ასული. ვენახი 2 დესეტ. და 600
კვადრ. საყ. თბილისის გუბერნიაში, თელავის მაზრაში სოფ. შილდაში.
თავნი ვალი 900 მან., გადასახადი 77 მან. 88 კაპ., სულ 977 მან. 88 კა.

გარდაძიკა, ალექსანდრე იაკობის-ძე. ვენახი მიწით 7 დესეტ. და 600
კვადრ. საყ. თბილისის გუბერნიაში და მაზრაში საგაბაშვილო თხინვალაში.
თავნი ვალი 2000 მან., გადასახადი 94 მან 80 კაპ. სულ 2094 მან.
80 კაპეიკი.

აივანოვი, არტემ თადეოზის-ძე. სავენახე და საძოვარი ადგილები ზო-
მით 40 დესეტინა და 1900 კვადრ. საყ. თბილისის გუბერნიაში და მაზრა-
ში სოფ. ვალერიანოვკასთან. თავნი ვალი 1700 მან., გადასახადი 55 მან.
8 კაპ., სულ 1755 მან. 8 კაპ.

ნათიშვილი, მიხეილ გიორგის-ძე. ვენახი 2 დესეტ და 100 კვადრ.
საყ. თბილისის გუბერნიაში, დუშეთის მაზრაში სოფ. ქსოვრისში. თავნი
ვალი 1200 მან., გადასახადი 104 მან. 4 კაპ., სულ 1304 მან. 4 კაპ.

ამილახვრის, ანნა ალექსანდრეს ასული. სახნაფი მიწები და ვენახი
ზომით 23 დესეტ., თბილისის გუბერნიაში, გორის მაზრაში, სოფ. ფლავ-
ში. თავნი ვალი 1500 მან., გადასახადი 73 მან. 60 კაპ., სულ 1573 მან.
60 კაპეიკი.

მაჭრობა თანხმად წესდებულების § 18 დაიწყოა ზემო აღნიშნულის
ვალადამ თავის გადასახადებით. თუ ამ წლის სექტემბრის 25-ს ვაჭრობა არ
შესდებება, მაშინ წესდების 21 § ძალით დაინიშნება მეორე და უკანასკნელი
ვაჭრობა ოქტომბრის 9-ს. წესდების 16 § თანხმად მოვალეს ნება აქვს შე-
მოიტანოს გარდასახადი სარგებლოთ ვალის გატარებისათვის და ის ხარჯიც,
რომელიც მოუვა ბანკს მამულების გაყიდვის დაინიშნებით ვაჭრობის დღემ-
დის; ეს შეეხება მხოლოდ იმ მამულებს, რომლებზედაც აღებული თაფ-
ფულს ჯერ ვადა არ გასელია.

(3—2)

ი. ა. ფორმაქოვის და დ. ს. სარაჯოვის
სპირტისა და არყის დეპოზი (თბილისში დ. სარაჯოვის სახლებში სა-
სახლის ქუჩაზედ).

ისპილება

დაწმენილი პური არაქი სხვა და-სხვა სორტისა და აგრეთვე სხვა-და
სხვა გვარი დაწმენილი სპირტი.

ვისაც ქალაქს გარედამ დაბარება უნდა, შემდეგის აღრისით უნდა დაი-
ბაროს: Въ Тифлисъ. Въ оптовъ складъ вина и сшрта И. Пора
кова и Д. Сараджева.

(20—6)